

[Udenrigsministeren.]

Administrationer kan ogsaa somme Tider tage lang Tid, og der gælder det om ihærdigt at søge at trænge igennem.

Det er jo ikke tilladt at diskutere med den højtærede Formand, saa det er mig ikke helt let at se, hvorledes jeg skal svare det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, men det ærede Medlem havde jo ogsaa kun en enkelt Bemærkning at gøre til mig, nemlig den, at det ærede Medlem ofte ikke selv kunde forstaa, og det var heller ikke muligt for Befolkningen dernede Nord og Syd for Grænsen at forstaa, at Tingene gik saa langsomt. Dertil skal jeg sige det samme, som jeg har sagt paa de andre Omraader, at vi skal blive ved med paa disse Punkter at presse paa, og hvis ærede Medlemmer har Eksempler og Tilfælde, hvor de mener, at de maa søge Udenrigsministeriets Bistand, vil vi for vort Vedkommende altid gerne hjælpe saa godt som overhovedet muligt.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard i den Opstilling, han gav af Problemet om de to Opgaver, der forelaa for os.

Til det ærede Medlem Hr. Stærmoser er det derimod nødvendigt for mig at sige, at jeg tror ikke, at de Betragtninger, det ærede Medlem anstillede angaaende Udviklingen i Nordslesvig fra 1920 til 1939, kan staa for en historisk Bedømmelse — eller rettere sagt, det er givet, at de ikke kan. Enhver, der kender Stillingen i 1920 og kender Tallene baade paa det ene og det andet Omraade for Udviklingen gennem de forløbne 19 Aar, ved, at man stort set maa sige, at Stillingen nationalt, naar vi f. Eks. tager Rigsdagsvalgene, var næsten nøjagtig den samme i 1939 som i 1920, snarere en lille bitte Smule — det er saa smaa Procent eller Promille, det drejer sig om — en lille Smule ringere i 1939. Det undrer mig derfor, at det ærede Medlem vilde sige det, han sagde, og jeg er ikke rigtig klar over, hvad han mener med det.

Spørgsmaalet om Administrationen i Slesvig er et af de Spørgsmaal, der interesserer os mest. Spørgsmaalet om Personer fra Østpreussen og det østlige Tyskland, som overtager Administrationen, har vi Gang paa Gang gjort opmærksom paa, og jeg vil gerne have Lov til at tage denne Forhandling stort set saaledes, at jeg kan benytte den over for de Allieredes Repræsentanter baade paa den ene og paa den anden Maade til at gøre opmærksom paa den overordentlige Interesse, der er i hele det danske Samfund for de Krav, som allerede

mange Gange er ført frem over for de Allierede; og Spørgsmaalet om en Administration af Sydslesvig, som kan være tilfredsstillende for det danske Mindretal, er vi i høj Grad opmærksomme paa.

Det ærede Medlem Hr. From hævdede, at han klart stillede sig paa Folkenes frie Selvbestemmelsesret. Jeg maa derved sige, at jeg synes, man maa have Lov til at udlede et noget andet Standpunkt end det, det ærede Medlem kom til, men det ligger jo udenfor, hvad jeg her skal diskutere med det ærede Medlem.

Det ærede Medlem stillede et bestemt Spørgsmaal til mig, nemlig om det danske Mindretal var anerkendt som en Folkegruppe, som et Mindretal. Jeg skal hertil sige, at det har fra første Færd, som jeg ogsaa gjorde Rede for, været vor Bestræbelse at faa det anerkendt som et Mindretal og som en Folkegruppe. Det satte vi ind paa med det samme, ogsaa fordi jeg syntes, at det danske Mindretals Ledere havde udført et fortrinligt Arbejde og gjort det nøgternt og redeligt. De Identitetskort, det danske Mindretal havde udarbejdet, var udarbejdet paa en saadan Maade, at de havde lukket af for Indmeldelse i stor Maalestok efter 5. Maj eller 8. Maj, hvad Dato man nu vil bruge, og vi har fra Udenrigsministeriet fra første Færd udfoldet Bestræbelser for, at disse Identitetskort, udstedt af Mindretallet om Personer tilhørende Mindretallet, skulde have en vis Gyldighed. Det har vi ikke naaet at faa indrømmet, men det er et Spørgsmaal, som naturligvis fortsat interesserer os.

Naar det ærede Medlem spørger, om Mindretallet er anerkendt som et Mindretal, maa jeg svare, at vi har ikke faaet opfyldt alt, hvad vi ønskede; men hvis man spørger, om det er klart i det britiske Udenrigsministerium — og det vil jo i ganske særlig Grad interessere, hvad Storbritanniens Ledere mener om det —, om det er klart i 21th Armygroup, om det er klart for Ledelsen i Flensborg, at der er en saadan Folkegruppe, som har særlige Interesser, som har særlige Anskuelser, som har Krav paa en særlig Behandling, saa maa jeg svare: ja, saa langt er vi naaet, men der kan være adskilligt mere at naa, som vi arbejder henimod, og denne Debat skulde gerne hjælpe os et Stykke paa Vej.

Det ærede Medlem Hr. Erik Appel udtalte skarpt og klart, hvad jeg naturligvis er enig med ham i, at vi intet Krav har paa Sydslesvig, men udtalte Haab om en Udvikling, som han altsaa havde meget